

הרכנות אל החוף. למה, למה רק היא אנשי האי - אינה מצליחה לבנות ולו דמעה אחת קטנה ואמיתית, על החושך הגדול שחונק אותה, על הטשטוש והתפרל שהיא חיה בתוכו, ועל הדרכים המתפתלות, המכשולים והקשיים - שרחושך תנראה צופן בתוכו?

האם אין בליבה שום רצון או תקווה? אין משאלה גדולה מני חושך?
אין, היא יודעת שאין, השמש עוד תזרח, היא מאמינה שה יקרה, במקדש או במאוהר. מתאים לי במקדש? מתאים במאוהר? היא מנסה לשאול את עצמה אך פחדת מהתשובה, אני באמת רוצה? באמת לא.

לך רחוק וחושך נשבר באלפי קולות של צלעות הרהים, היא אוסמת את אוזניה ועיניה מתכנסות בדיק של צער. יום יבוא, היא יודעת, ונגינתו של אבא תיגע בה מבעד למקצת הכותנה, תלטף את אוזניה ותיסבג בשמחתה. יום יבוא, היא יודעת, וכאבו של אבא, ועל כל אנשי האי הזה, יפעם בליבה בפעימות רכות, מתוקות, ואשך גדול של רצון ותקווה יעלה בה.
יום יבוא, ותצטרף גם היא למנגינת הגעגועים של אבא, תחברו לצלילי הקטועים, ותכמה גם היא למשאלה אחת עקבית.

וליום הזה היא מחכה ומשתוקקת. כי אחרי היום הזה יפנה הלילה ותבוא השמש ותזרח, וכידוע של אור רוחם בהיה ילפי את האי ברחמים. היא תקום לברוק עשיר בגוונים עזים, לים תכול וצלול, לעצים ירוקים ויעלוה וכרמים סגלולים.

יום יבוא ותעמוד גם היא עם כל אנשי האי מתעממת מול קסם היריחה, ליום הזה, היא עדיין מחכה... "אור חדש על ציון תאיר וזכה כלנו יחד במרה לאור".

לא קלה היא מלאכת הכרמים, החורשים והזרעים, כשהחושך מתהה אותם הם נופלים, מגששים, נתבלים, וכך חוזר אבא אל הבקעה הדלה, שאפילו קרני הירח החיוורות אינן מצליחות לחדר מבין קוריותיה. היא אינה רואה את מראהו, רק את קולו היא שומעת ובכיו. יושב אבא בקצה ערימת הקש, והיא חשה במבטו המחפש את עיניה, מרחם כל כך.

"פעם..." - אומר לה אבא וקולו נשבר. היא מצטננת, מנסה להתחמם בפקעות הכותנה שהביאה לה. אבא מהשדות, מתחפרת בתוכו, אך קולו הסדוק של אבא חולף דרכו ומגיע עד אוזניה.
לאאאא - היא רוצה לצעוק, אך אין הגה אינן בוקע מפיה. רק 'למה' אחד ענק עומד בחלל האוויר הקפוא, האפל, מנסה לבכות את דמעותיה היבשות, להרעיד את ליבה המאובק, למצוא בו מיתרים נסתרים שאינן אינן יודע מקומם.

גם היא.
למה? - היא שואלת את עצמה, למה היא לא מרגישה געגוע, ואן לא רגש אחד קטן של עשב? למה אינה מתגעגעת לכדור הענק והטוב שאבא קוראת לו שמשל? למה רק אבא, כשחוזר אל הבקעה, נוטל את כינורו הספוג, ומנגן בו את כל הים הגדול, השחור, העצוב, הכועס, השואל, המתגעגע, הנכסף.

אבא מנסה לנגן אך שיריו תקועים, מיתריו פקועים, וצלילי שקוע בתהומות של כאב ואובדן. אבא כאוב עד ללות, ויש טעם בכאב הזה, ויש בו מתיקות. גם היא רוצה להרגיש, לכאוב את כאב החשיכה. היא מתביישת, מסמיקה מאחורי פקעות הכותנה, כאשר היא מגלה שאין בה שום רצון שהשמש תזרח. היא פחדת מהלא ידוע והלא מוכר. אין בה טיפת געגוע לימים הטובים שהיו.

לפעמים מתגבר בה הפחד.
ואולי במקום לב יש לה אבן שחורה וכהה, כמו אלו

אוצר ליבי

"זה מונט לטנדר ליבי לאבמת - כי האבה של הקב"ה ישנה בלי הפסק, אבל אהמו צדיקים לחבר את לבנו אליו יתברך, וזה לטנדר ליבי".
(דברי שיר)

חושך סמוך עטף את האי הקטן, חנק אותו, ושוב צאה אל המוח בעצבים איטיים, מגששת אחר הדרך שתוביל אותה אל הגלים השוצפים והשחרים של הים. תמיד ישבה כך, עיניה התוהות מנסות להתמקד בסבך הצללים והקולות העולים מתוך הים.

שוב ניסתה לקרב את ידיה החבולות אל עיניה, וכמו תמיד תן היו יבשות עד אימה. בדיק כי **למה לא יבוא** ויערימת היבשים הממלאים את חלל הבקעה הקטנה.

דחף בלתי נשלט גרם לה להכניס את ידיה אל תוך הים. המים המלוחים שרפו את ידיה הצוננות, הפצועות והיא רצתה, בדיק כמו כל הרצונות החזקים המשתלשלים בתוכה, רצתה לקחת ולו מעט מן הים ולשים בעיניה, שאולי יהיו אף הם - ולו לרגע אחד - כמו עיניו של אבא, שדמעותיו בה שורפות את ליבה.

החושך - גדול וסמוך - עטף את דמותה השפופה והשבדירית. ושתק. בדיק כמו ליבה - הקפוא, המאובן.

היא נלחדה אל תוך החושך. תמיד ידעה זאת, ונדו לעברה אנשי האי ברחמים. הילדה הקטנה מהבקעה האחרונה בקצה האי שאינה יודעת אור מוח, אינה מכירה בטיבם של גוונים, מראות ותחושות שמעמברים דדם. מאז שהגיחה לעולם - לילה גדול חנק אותה מכל היכיונים.

"פעם פעם" - ניסתה לטאר לה אבא, "יהי האי היה שטוף באור. שמש גדולה עלתה כל בוקר מן הים, וצבעה את השמים בחוקה על ערימת הקש: פסיעותיו של אבא, כבודת ותשיעות.